

Wanneer wij gejaagd worden door onze nostalgie, ons heimwee naar de grote vrede gaan wij eveneens tijdelijk boven onze krachten. Het is juist het feit dat wij iets te ver rijken, waardoor het licht weer door wolken voor ons wordt verhuld en voor je het weet de geestelijke verlichting afgelopen is.

Zeker, dat brengt dan een wanhopig gevoel. Je had het nu net zo mooi en nu blijkt, dat het niet door kan gaan. Maar het gehele leven is gebaseerd op de werkelijkheid van hetgeen je bent en kunt.

Het is aardig om te zeggen dat je beter moet zijn dan een ander, maar wanneer je qua inhoud en aanleg nu eenmaal "slechter" bent, wat dan? Elke mens heeft zijn eigen mogelijkheden, zijn eigen roepingen, geestelijk zowel als stoffelijk.

Soms krijg je dan ook wel even het gevoel dat er in je leven van alles mis is, dat je je roeping bent misgelopen. Je bent bijwijze van spreken vooral geschikt voor wielrennen en komt in de hogere politiek terecht. Je bent meer geschikt voor kunstsmid of timmerman en zit achter een groot bureau. Je zoudt uitstekend kunnen dienen en komt achter een groot bureau terecht en moet orders uit gaan delen. In het stoffelijke leven erkent u dit feit wel eens.

Maar geestelijk is het in feite precies zo: je aanleg is vaak anders dan hetgeen jij of anderen van je eisen. De meeste mensen zien juist over dit aspect van het menselijke bestaan nogal eens heen.

Men denkt: er is een systeem. Dus je volgt dit systeem en je krijgt automatisch bewustwording. Jawel, dat kan zo zijn. Wanneer U dat systeem werkelijk voor uzelf waar kunt maken is dat zo. Maar bent u daartoe werkelijk in staat, blijvend?

Neem het volgende: een systeem vertelt, dat je je "geheel leeg" moet maken om zo tot bewustzijn te komen. Mooi en zelfs niet geheel onwaar. Maar hoe gaat het gemeenlijk: op het ogenblik dat je na heel veel moeite dacht eindelijk je denken "leeg" gemaakt te hebben herinner je je opeens, dat je vergeten hebt iemand op te bellen. Daar zit je dan. En hoe je ook probeert, dat gebeurt je elke keer weer.

Maar dan kom je met die methode toch niet werkelijk verder? En wanneer het je dan een keer toch zou gelukken stijgt je zo ver boven je normale mogelijkheden uit.

Zeker, je bereikt dan even die toestand van gedachtenloze concentratie. Maar lang kun je die dan toch ook weer niet volhouden. Dat is je aard nu eenmaal niet. Is dan een dergelijke terugval in feite niet heel natuurlijk?

U kent mogelijk de gelijkenis nog wel die handelt over de talenten. Een heer ging op reis en gaf elk van zijn dienaren talenten te bewaren. De een gaf hij er maar één, anderen twee of meer.

Of u het weet of niet verkeert u in een soortgelijke situatie. U hebt bepaalde gaven meegekregen. Wij noemen dit dan maar gaven omdat de gehele ontwikkelingsgeschiedenis van die "aanleg" voor onszelf niet te volgen is.

Die dingen kunnen wij, dat hoort bij ons. Nu kunnen wij wel doen of wij meer hebben of proberen anders te zijn, maar ja, al lijkt het even vooruit te gaan, er valt wat, er rinkelst wat en voor wij het beseffen staan wij met panne langs de weg.

Het is nu eenmaal niet mogelijk altijd weer meer te presteren dan je feitelijk kunt. Een mens is nu eenmaal een levend organisme, een geest is een levend bewustzijn.

Zoals een organisme kan groeien, zo kan een geest in haar vermogen groeien. Maar dit is een geleidelijk proces.

Niemand van u verwacht dat je in de plaats van een baby ook een instant volwassene kunt krijgen. U vindt het heel normaal dat een kind rijpt, allerhande stadia van belangstelling en lichamelijke ontwikkeling doorloopt om dan uiteindelijk toch een plaats te vinden in die wereld die u de maatschappij noemt.

Waarom zouden wij zo iets van onze geest dan wel moeten verwachten? Natuurlijk, een kind kan soms zeer wijsgerige opmerkingen maken, soms ook heel meewarig reageren. Zoals het kleine jongentje dat heel vriendelijk naar een vreemde dame toeloopt om ernstig te informeren: Vindt je het erg dat jij zo lelijk bent?

Op een dergelijk ogenblik stijgt dat kind met zijn oprechte belangstelling en betrokkenheid even volgens mij boven de onoprechtheid van de volwassen mensenwereld uit.

Maar in 9 van de 10 gevallen blijft het kind kinderlijk. Zeker, het informeert wel steeds naar het hoe en waarom van de dingen, maar wanneer je dan antwoord probeert te geven blijkt dat het zijn belangstelling al lang weer op andere dingen gericht heeft.

Waarom verwacht u, die dit glimlachend bevestigt, dat uw in ontwikkeling zijnde geest anders zal reageren? Waarom meent u nu werkelijk, dat al die mooie dromen die u opbouwt ook werkelijk en waar moeten orden?

U lacht een beetje wanneer uw kind zegt: Ik ben niet echt van jou hoor. Ik ben de dochter van een belangrijke koning. Of wanneer uw zoon opeens komt met de opmerking, dat zijn echte vader een indiaans opperhoofd moet zijn, dat hem zal komen halen en naar een wereldver van alle huiswerk en verveling zal brengen.

U weet, dat dit in feite een spelletje is. Maar is niet heel veel van hetgeen de mensen op aarde doen met geloof, met esoterie, met mystiek zelfs, een streven en denken dat in een dergelijk vlak zich beweegt?

Ook hier is het in feite een soort spelletje. een poging om de werkelijkheid anders te maken. O, het is natuurlijk er mooi dat u zich steeds weer met de ideale mens bezig houdt. Maar wees dan ook eerlijk. Besef dat die ideale mens niet hier of daar verborgen zit, maar dat deze er niet werkelijk is.

Wanneer wij bezig zijn over de "krachten die in zullen grijpen" kan de werkelijkheid al evenzeer tegenvallen. Onze verwachting, onze duiding van de feiten is lang niet altijd de juiste.

Er was iemand in Fatima die uitvoerig dankt voor hulp en bescherming bij een moordaanslag en ondertussen was de tweede al weer in de maak. Zeker, het valt mee, maar je kunt je zowel in eigen goedheid, goddelijke bescherming als motivering van medemensen nogal een vergissen.

Wanneer zo iets je nu eens geestelijk overkomt, dan kun je toch niet aannemen, dat je altijd en volleg beschermd en geholpen zult worden. Je zult moeten leren leven met de werkelijkheid en die is anders dan je meent.

Je kunt niet stellen dat je eeuwigdurend door de hel moet gaan. Al ben je er soms een tijdlang, je komt er altijd ook weer even bovenuit. En je kunt ook zeker niet stellen dat je voor altijd in de hogere lichtende sferen vertoeft, want er is altijd wel weer een reden waardoor je tijdelijk daaronder leeft.

Je behoort als mens tot een geheel eigen wereld. Mogelijk is het goed u even duidelijk te maken wat die wereld dan volgens mij wel is.

In de eerste plaats leeft de mens in een gestuurd wereldje. Je kunt niet alle kanten uit. Je bent gelimiteerd in je mogelijkheden.

Neem b.v. eens dat u zoudt willen vliegen. U kunt dan kiezen tussen een veel te dure ticket en een droom. En wanneer je die geen van beiden ambieert en toch wilt vliegen betekent dit als mens, dat je ze zeer waarschijnlijk eerder ziet vliegen.

Het is in het leven nu eenmaal zo, dat je niet alles wat je zoudt willen of goed acht ook waar kunt maken. Maar wanneer dit zo is, is het stoffelijke leven in feite voor de mens een voortdurende strijd tussen de dromen die je koestert en de werkelijkheid waarmee je leven moet.

O, op de duur zal het wel aardig gaan, passen droom en mogelijke werkelijkheid wel een beetje bij elkaar. Maar zelfs dan heb je steeds weer de behoefte toch iets meer te zijn en soms zou men er zelfs iets minder werkelijk bij willen zijn.

Zodra wij in de stof leven als mens werken wij dus in feite in een enge wereld vol beperkingen maar voor ons daarom ook vol van frustraties.

Onze geestelijke wereld - zeker zover men die stoffelijk kan benaderen is zeker voor 99 ten honderd aan die zelfde beperkingen nog langere etijd onderworpen. De lichamelijke dringt zich op.

Denk aan het bekende verhaal van Jezus in de hof van olijven. "Heer, indien het mogelijk is, laat deze beker mij voorbijgaan." Vreemd, ddit bidden van Jezus terwijl Hij gelijktijdig toch moet weten dat dit niet mogelijk is. Hij weet toch wel degelijk, dat zijn rol geheel gespeeld moet worden, dat het drama tot een einde gebracht moet worden? Waarom dan toch dit verzet?

Het lichaam spreekt hier, dat zich opeens realiseert wat er ~~zal~~ gaan gebeuren en zo de geest met zijn volle aanvaarding van het geheel en zo dit tijdelijke verzet, deze aarzeling op zijn minst, naar voren doet treden. En dit is nu toch bij een van de hoogste geesten die men op aarde ooit gekend heeft.

Dan moet u niet gek kijken dat iets dergelijks ook u steeds weer gebeurt. Uw geest kan vrij zijn, zeker. Uw geest kan vliegen. Zij kan opstijgen tot duizelingwekkende hoogten, sneller en mooier dan een leeuwerik.

Uw geest kan zich onderdompelen in de diepste oceanen van bewustzijn en er ongeschonden weer uit te voorschijn komen wanneer zij maar vrij is. Maar zij is niet werkelijk vrij. Zij is, zolang u in de stof leeft gekonditioneerd door uw voortdurende stoffelijke neigingen en belevingen.

Zij is, wanneer je in de geest komt, vrij van de stof, nog lange tijd gekonditioneerd door de wijze waarop je stoffelijk hebt leren denken, hebt leren reageren. Gewoonten, ervaringen en verwachtingen die de stof beheersten kun je zelfs na de dood niet onmiddellijk afschudden.

Juist daarom ga je na de dood ook niet onmiddellijk naar een hoger licht toe. Dat zou voor u eenvoudig niet haalbaar zijn. U zoudt het niet kunnen verwerken. Niet omdat je er door verteerd zoudt worden, maar omdat het bewustzijn niet in staat is het te beseffen en te aanvaarden zoals het is.

Wanneer je dan op aarde bezig bent met je systeemje, met je onfeilbare goerce of iets anders dan denk je soms: Nu zal ik bereiken; en meteen valt de zaak daarna weer in het water. Logisch: Je hebt meer gedroomd dan je waar kon maken.

Een van de belangrijkste dingen in het geestelijke leven is wel: je te leren beperken tot die dingen die je vroerlopig al waar kunt maken.

Je kunt natuurlijk wat experimenteren. Uiteindelijk kan de een soms wat de ander nooit zal kunnen. Er zijn mensen die, met een enkele handoplegging, hun medemensen kunnen genezen op een wijze die voor anderen zelfs ondenkbaar is. Er zijn mensen die gekoncentreerd naar dobbelstenen kijken en hupla, daar valt de zeven alweer. Dit terwijl anderen soms kapitalen kunnen verspelen voor er ooit een zeven valt.

U weet niet precies wat uw gave is? Begrijpelijk. Maar wanneer u uw eigen gaven en mogelijkheden niet eens kent, hoe kunt u dan verwachten dat u alleen op grond van denkbeelden en veronderstellingen of door anderen ontworpen praktijken wel tot een onmiddellijke bereiking zult kunnen komen?

Een mens sterft. Dat gebeurt elke dag weer. Voor het zover is ben je bang voor de mogelijke pijn, de zorgen, het onbekende. En wanneer je maar een beetje lichtend bewustzijn bezit vraag je je na het gebeuren waarschijnlijk af, waarover je je zo druk hebt gemaakt.

Wel is het bijna zeker dat je terecht komt in een wereld die toch wel heel erg lijkt op de wereld die je verlaten hebt. Misschien is zij wat waziger, wat neveliger, vooral in het begin. Misschien is er zelfs een ogenblik van duisternis omdat je je nu eenmaal eerst even in moet leren stellen op het ontvangen van geheel andere signalen van alles wat er buiten je is.

Maar dan gaat het leven weer gewoon verder. En gezien het menselijke denken en bewustzijn is het helemaal niet zo vreemd dat er als een soort overgangsfase voor jou een zomerland is, een wereldje met mogelijk een fraai dorpje, met mooie bomen, een park, vijver en dieren als vogels, vissen en desnoods nog bokjes en wat dies meer zij.

Voor u is dat er allemaal, Niet omdat het er werkelijk is, maar omdat je met je gedachten die wereld schept. Dit is een beeld, het is jouw manier om je ervaren van je nieuwe wereld uit te drukken.

Kom je wat los van alle vormen en bezie je een dergelijk zomerland vanuit de geest dan beseft je, dat al die voorstellingen in feite bijkomstig zijn, niet terzake doende. Het gaat om de vrede, het geluk, de rust die men in een dergelijke wereld vindt.

Dat alleen is essentieel, het werkelijke, Al het andere is meer spel, een soort kinderfantasie. Toch beseffen wij ook dan wel degelijk, dat zo iemand die voorstellingen nodig heeft om die vrede, om dat geluk te kunnen vinden en ervaren.

Wanneer je geheel in het niet staat kun je geen kant meer uit. Je hebt geen referentiemogelijkheid meer. Dan ga je als vanzelf over tot het miniteren van alles wat je op aarde hebt gekend of hebt gedaan.

Dan loop je mogelijk - zoals sommige troepen soldaten uit de laatste wereldoorlog - nog steeds te verkennen in een diepe mist, tien, vijftien jaren nog nadat zij gedood waren.

Zo iets is jammer. Maar die mensen konden niet aanvaarden wat hen als signaal, mededeling, bereikte. Daarom vluchtten zij terug in een andere droom: de droom dat er niets veranderd is behalve mogelijk iets in de omgeving.

Zelfs een stofmens kan dit begrijpen: het is zo logisch zo redelijk als twee maal twee is voer. Maar de werkelijke achtergronden zijn zo ingewikkeld, dat rekenmeester Bartjens er maar een simpele ziel bij lijkt. En toch: wanneer je jezelf in een dergelijke situatie bevindt is het opeens niet goed te vatten, is het heel anders.

Dan is er die wanhoop van een "wanneer bereiken wij eindelijk onze stelling, waar zijn onze mannen gebleven?"

Je hebt het gevoel te dolen zoals de door mij genoemde soldaten. Je hoopt dat de mist eindelijk eens op zal gaan trekken want "ik weet niet waar ik ben". En je vraagt je steeds maar weer af waarom er niemand antwoordt op je roepen.

Het vreemde hierbij is, dat dit op één niveau geheel waar is: je eigen niveau. Maar op een ander vlak van bestaan is het alleen maar waan, fantasie, droom.

Steeds weer wanneer je voor het onbegrijpelijke of zelfs voor de waarheid omtrent jezelf wegvluucht ontstaat er een gedeelte waarheid voor jou, een soort wereld. Maar het wezen en de waarde van die wereld kan door anderen alleen bepaald worden aan de hand van de inhoud die zij heeft en niet door de vorm die zij aanneemt.

Wanneer u dit alles hebt gehoord en begrepen zult u ook kunnen begrijpen waarom uw pogingen om het hogere licht te bereiken steeds weer in het water vallen. En dan zult u ook niet meer zo ongelukkig zijn wanneer het weer eens "net misgaat".

Je kunt niet boven je krachten bereiken, je kunt niet boven je eigen beperkte besef uitgaan en werkelijkheden ervaren en beseffen.

Voor een mens lijkt dit alles mogelijk abstract of zelfs pessimistisch. Maar vindt u het dan ook pessimistisch wanneer je wordt gezegd dat een kind nu eenmaal op moet groeien om wijzer te worden?

Vindt u het zo negatief dat een kind er vaak in het begin een soort eigen kleutertaal opmahoudt? Vindt u het dan ook zo slecht en vreemd dat een kind op gegeven ogenblikken tegen de volwassenenwereld in verzet pleegt te komen?

Neen? Ach ja, daaraan bent u gewend. Maar vraag u dan eens af wat u anders bent dan een kind in vergelijk tot de hoge geestelijke werkelijkheden die u wilt betreden. U moet fantaseren om te kunnen begrijpen. Maar fantasie en werkelijkheid verschillen nu eenmaal van elkaar.

Wanneer u probeert in uzelf door te dringen, dan is daar geen werkelijke jungle, zijn er geen tuinen, geen tempel, geen wezenlijke verademing bij een soort spiegelvijver waarin je het beeld van jezelf beschouwt.

Dit alles zijn alleen maar voorstellingen. Maar let dan eens op de sfeer die je bij een dergelijke zelferkennen ondervindt, die sfeer die soms dreigingen bevat, soms ook zonder enig gevaar en vol van vrede is. Deze sfeer zegt meer omtrent hetgeen je werkelijk bent dan alle voorstellingen die je maakt.

Let op de sfeer en je weet ongeveer wat je werkelijk bent en bereikt. Zodra je echter verder wilt gaan dan dit kom je gemeenlijk in moeilijkheden door onbesef.

De mens zou volgens mij moeten beseffen dat het hulpmiddel van de fantasie niet altijd verwerpelijk hoeft te zijn, ja, dat het soms noodzakelijk is en gebruikt moet worden om een waarheid althans te kunnen beleven.

Wanneer je weigert je met dergelijke hulpmiddelen bezig te houden, met die kinderlijke spelletjes van voorstellingen en geloof, kun je niet verder komen. Dan kun je ook niet beleven.

Mogelijk klinkt u dit alles toch wel vreemd in de oren, zeker wanneer iemand probeert er nuchter en zonder sier over te vertellen. Maar wat zoudt u geestelijk willen bereiken? Vraag het u eens af en kies niet alleen voor een z.g. paranormale gaven.

Er zijn heel wat mensen die er eenvoudig bezeten van schijnen en hopen eens ook werkelijk helderziende te zijn.

Maar wat heb je er aan wanneer je die gave eens werkelijk hebt? Gemeenlijk niet veel, want je kunt niet meer zien dan je kunt bevatten. Het is dus beter eerst meer te leren begrijpen en bevatten dan nu al allerlei dingen te zien waarvan je de werkelijke structuur en betekenis toch niet voldoende bevatten kunt.

Er zijn ook heel wat mensen die o zo graag "geladen zouden willen zijn met de lichtende kracht." Maar, lieve mensen, jullie kunnen nog niet eens een spanninkje van 220 volt aanraken zonder op zijn minst een indianendans uit te voeren. Wat zou een spanning dan met je doen die zo groot en sterk is dat de gehele kosmos er op draait?

Realiseer je vooral waar je staat. En nu wij bezig zijn mag ik wel even grijpen naar een soort fantasiespel om u iets duidelijk te maken.

Er zijn eeuwige krachten. Een eeuwige kracht kunnen wij ons niet voorstellen. Er zijn alomvattende krachten. Wij kunnen ons dezen evenmin voorstellen. Wel kunnen wij ons een kracht voorstellen als b.v. een lichtende bol die hier ergens tussen u en mij in zich nu vormt en draait.

Kijk je daarna, dan zie je niet alleen vaag die bol, maar je voelt haar sterker worden, lichtender worden. Je ziet dat zij begint uit te stralen of voelt dit aan.

Maar is die bol er dan werkelijk? Natuurlijk niet. Maar wij hebben door onze fantasie die alomvattende werkelijke kracht zo verkleind dat altans een deel daarvan voor ons te beleven en te beseffen is. Het is onze voorstelling die de werveling vormt die men meent te zien. Het is ons besef van een kracht dat begint uit te stralen. Ofschoon die zelfde kracht altijd rond ons aanwezig is.

Maar omdat wij er een vorm, een inhoud aan hebben gegeven in ons fantasiespel wordt zij voor ons beleefbaar. Zeg je dit tot de mensen, dan halen zij gemeenlijk de schouders wat op en beginnen - wanneer zij iets meenden te ervaren - te mompelen over hypnose, suggestie of zelfs magie. En zij vergeten het ene punt dat telt:

Het fantasiespel brengt ons vaak dichterbij een werkelijkheid omdat het ons de mogelijkheid geeft die werkelijkheid of delen daarvan eindelijk te beschouwen en te aanvaarden binnen een kader dat voor ons nog begrijpelijk is.

Wanneer ik zeg: God is een oneindige lichtende kracht, een vaagte, iets wat achter het licht nog bestaat en dan schijnbaar duisternis is, zo zal men dit aanhoren en een mooie, filosofische stelling noemen. Maar kunt u het zich voorstellen? Kunt u er diep in uzelf een beeld van maken? En zo u dit niet kunt, hoe wilt u dan enig contact opnemen met deze kracht?

Wij kunnen dan wel eens lachen - ik deed het vaak en ook u zult het nogal eens doen - over mensen die zich god voorstellen als een wat wijdbeens gezeten oudere heer, gehuld in mooie gewaden, voorzien van wapperbaard en stralenkrans, een soort supermens die met scherpe entoch goedge ogen je doorpriet.

Zeker, zo is god niet werkelijk. Maar de voorstelling kan je altans met een deel van de goddelijke kracht in contact brengen. Zonder die voorstelling valt voor de meeste mensen een dergelijke poging zonder meer in het water.

Wat betekent dat je het beter anders kunt doen en desnoods beter te eenvoudig in je geloof kunt zijn dan steeds weer te trachten je een werkelijkheid voor te stellen waarin je niet op kunt gaan, waarom mede geen bewust contact of zelfs een je onderhouden voor jou denkbaar is.

Wanneer u een stem in uzelf hoort, nuja, dat is dan toch wel duidelijk een hallucinatie. Maar of u nu hallucineert of niet, wanneer die stem u iets zegt wat voor u erg belangrijk is en bovendien waar blijkt te zijn, interesseert het u dan werkelijk nog, wat die stem in feite was, hoe zij ontstond en waar zij precies vandaan kwam? Dat is even dwaas als een uitgehongerde mens die brood krijgt aangeboden en dan eerst eens gaat informeren van welke bakker het wel is, hoe het werd gebakken en wat voor soorten meel er werden gebruikt.

Wanneer wij alles zo precies willen doen, zo precies willen weten en zo heel precies in willen delen lopen wij altijd weer vast. Bovendien komen wij zelfs in het gunstigste geval steeds al snel aan een grens die wij niet kunnen overschrijden, zodat wij al wat daar achter ligt niet werkelijk bewust kunnen ervaren, indelen of zelfs maar geheel beleven. En toch is er iets dat, juist omdat wij niet te zeer trachten het in te delen en te ontleden, het ons mogelijk maakt de vaagte in ons tot een bron van kracht of besef op eigen vlak te maken.

Waarom zouden wij ons dan steeds meee bezig willen houden met de toch onoplosbare vragen en steeds maar weer proberen ons een beeld te maken van voor ons toch niet te realiseren voorstellingen? Zo nodig nemen wij genoegen met een beeld dat wijzel maken als plaatsvervanger voor de door ons nog niet te bevatten werkelijkheid.

Maak ook niet de fout die zo velen maken: stel nooit dat een systeem of benadering, omdat deze voor een enkele of enkele mensen goed is, ook voor iedereen, uzelf inluis, goed zal zijn.

Er bestaat een leuke voorstelling van een kasteel. In deze symbolisch bedoelde voorstelling heeft dit kasteel 42 poorten. Maar het vreemde is nu, dat er daarbij maar een enkele poort is waardoor je naar binnen kunt gaan.

Bezien je het symbool nader dan wordt je duidelijk, dat de poort die voor jou opengaat mogelijk voor een andere mens gesloten zal blijven. Ook deze kan wel naar binnen gaan, maar hij zal een andere poort moeten hebben. En toch komen allen op dezelfde plaats terecht: de binnenplaats van de veste, voor het eigenlijke kasteel.

Een fantasievolle voorstelling, die echter niet zonder waarheid juist zo uitgebeeld is. De weg die wij moeten volgen zal altijd een weg zijn die past bij ons wezen. Wat andere mensen dan denken doet er dan eenvoudig niet toe. En indien men u wil bekeren en predikt, laat de anderen prediken. Misschien is er iemand die hun boodschap wel nodig heeft.

Maar blijf niet stilzitten. Zoek naar de poort die jou past, zoek de weg waarop u innerlijk iets beleven kunt. Hoe u zich dit voorstelt is minder belangrijk, of dit nu een beeld van licht en kracht is danwel een god die zich manifesteert of een tempel waarin u opeens vertoeft en waarin u innige rust vindt.

Die dingen zijn en blijven bijkomstige voorstelling. Het gaat om hetgeen je beleeft, want alleen dit is voor jou een onaantastbare werkelijkheid.

Wanneer wij in contact komen met de hogere werkelijkheid dan is zij voor ons kenbaar in een diepe, innerlijke vrede en een plotseling optredend gevoel van - vreugde is hier bijna te veel gezegd - verheugd zijn in stilte.

Dit zijn de enige kenmerken die je zoudt kunnen nemen van de hogere waarheden zoals een mens die benaderen kan. En dit wordt ook niet zo opeens, zonder meer bereikt.

Er zijn heel wat mensen die nu zullen roepen: maar ik heb het toch geprobeerd? Ik ben bij deze en gene groep geweest en elke keer lukt het niet. Dat moet dan toch wel aan mij liggen?

Nee, dat ligt niet aan U. U denkt mogelijk dat het uw schuld is wanneer een bepaalde groep, mogelijk zelfs de onze, u niet werkelijk bereiken kan. Dat is toch kolder. Denk dan maar aan het kasteel.

En het kasteel van de werkelijkheid heeft nog heel wat meer poorten dan de voorstelling waarover ik even sprak. Er bestaat trouwens een symbolische verklaring waarin, eveneens symbolisch, het getal vande poorten wordt gesteld op 999.

Elke poort is een ander geloof, een andere filosofie, een ander systeem, een ander denken, een andere reeks van aroana, een andere beschouwing van zowel het eigen wezen als de noodzaken daarvan.

Een van die poorten gaat voor u open. Maar alleen die ene, niet allen. Daarom is zoeken naar de werkelijkheid, zeker vanuit een geestelijk standpunt bezien, ook een zoeken naar jezelf.

Je moet zoeken naar die weg, die mogelijkheid, die voorstelling waarop jij reageert, zodat jezelf a.h.w. de sleutel kunt worden die de poort kan openen.

Iets wat volgens mij waar is, maar bij menigeeen dan wel weer een beetje verkeerd zal vallen. Er zijn zoveel enige waarheden op aarde dat ik mij soms afvraag of er op aarde nog iets bestaat dat als waarheid omschreven wordt zonder de toevoeging dat het de enige is.

Er zijn zoveel onfeilbare leerstellingen dat ik mij soms in gemoede moet afvragen waar dan toch wel alle falen en feiler vandaan komen.

Zeker, het is alles zo mooi wanneer je het decreteren kunt. Stel dat ik u bevelend toe ga roepen: heb uw naasten lief? gelijk uzelf en god boven alle dingen. Let wel, dit is een waarheid, want deze stelling is voor de meeste mensen deel van de juiste weg. In deze woorden schuilt een kosmische regel.

Maar wanneer u niet eens weet wie uw naaste is en wie niet, bovendien een hekel hebt aan uzelf dan komt u met een dergelijke aanbeveling of bevel nog niet veel verder. Dan zult u eerst moeten weten wie voor u als naaste geldt, wat u zelf bent, wat u lief hebt in en aan uzelve.

Want eerst wanneer ik al datgene wat ik in mijzelve liefheb en kan respecteren kan terugzoeken in de ander en diens behoeven zal ik weten hoe op een juiste wijze mijn naaste lief te hebben.

En God liefhebben boven alle dingen? Het klinkt al weer mooi en is op zich juist. Maar wanneer ik nu niet weet wie of wat God werkelijk is? Hoe kun je iets of iemand liefhebben wat je niet kent?

Met dezelfde leuze zou ik kunnen roepen: heb meneer Conolly lief. Maar niemand onder U weet wie meneer Conolly is. Zelfs zijn vrouw weet het feitelijk niet. Het bewijs daarvoor is, dat zij met hem getrouwd is.

Begrijpt u wat ik bedoel? Ik kan alleen een god liefhebben die ik mij voor kan stellen. Iets, waarmede ik mij hoe dan ook verbonden kan gevoelen. Of die voorstelling nu juist is of niet is minder belangrijk. Maar er moet een voorstelling, een beleven van contact zijn. Want dan pas leeft die god voor mij, is hij werkelijkheid en kan ik hem werkelijk liefhebben met geheel mijn wezen en niet alleen met mijn mond terwijl mijn hart zwijgt.

Dus wanneer ik zo een kreet uit is dit niet een kreet die kan slaan op een enkele, zeer bepaalde leerstelling. Dan is het een aanwijzing voor jezelf, een weg die je moet volgen om eerst vanuit jezelf de naaste te leren beseffen, de wisselwerking tussen jezelf en de ander op de juiste wijze te leren interpreteren ook.

Wanneer je dit dan bereikt hebt en je bovendien een erkenning van God hebt die beleefbaar is voor je, kun je inderdaad god boven alle dingen lief gaan hebben en zo uit die god de kracht putten om niet alleen je naaste in naam lief te hebben, maar ook feitelijk door voor die ander al datgene te zijn wat je hoopt, dat anderen voor jou zullen willen zijn, die ander alles te geven wat je ook voor jezelf weet te verwerven en begeert.

Dat laatste komt op iets heel anders neer dan een fantasie spel. Dat geef ik toe. Maar hoe vaak kun je zover komen zonder gebruik te maken van voorstellingen waarvan je wel weet, dat zij niet waar zijn, dat zij fantasie, persoonlijke uitbeelding zijn van iets wat je zonder dit hulpmiddel nooit zou kunnen benaderen.

Dacht u werkelijk dat er goden zouden kunnen bestaan zoals die welke sommige mensen vereren: uitgebeeld in gesneden beeldjes met wel zeer geprononceerde trekken - en dat zijn geen gelaatstrekken - waarin je dan spijkers kunt slaan om zo iets van de hogere macht af te dwingen?

U hebt gelijk. Dat is kinderlijk, misschien dwaas en komt voort uit een zuiver magische wijze van denken. Maar is dit beeldje dan meer of minder echt als uitbeelding van een hogere macht dan b.v. bepaalde christelijke voorstellingen daarvan?

Maar stel dat je dit beeldje kunt aanvaarden als uitbeelding van onbekende machten, dat het brengen van offers of het inslaan van spijkers voor jou de betekenis is van een contact met het hogeredat een voor mij nauw omschreven betekenis heeft, dan zal er in en vanuit mij iets gebeuren.

O, dat beeld blijft een beeld, die spijker verroest wel. Toch gebeurt er in een dergelijk geval iets omdat je, vanuit jezelf, een band hebt gevonden met een grotere werkelijkheid die je anders niet kunt benaderen en begrijpen, maar waardoor werkingen tot stand kunnen worden gebracht die zonder dit niet denkbaar zouden zijn.

Hiermede nader ik al het einde van mijn bijdrage. Wanneer wij zo bezig zijn met onze beschouwingen, onze esoterie, onze lessen zo lijkt het mij belangrijk dat wij ons allereerst afvragen, wat zij ons te zeggen hebben. Wij moeten allereerst beseffen, dwat deze dingen voor ons betekenen. Wanneer voor mij het resultaat van een les een vraag is, zo moet ik eerst het antwoord zoeken en dan niet bij voorkeur buiten mijzelf, maar vooral in mijzelf. Wel moet ik zoeken tot ik dat antwoord vindt wat buiten mij eveneens kan bestaan, geldig kan zijn. Dan eerst brengt de les voor mij een bruikbare waarde.

Al datgene wat wij zoeken te bereiken kan een droombeeld zijn. Maar indien dit droombeeld ook een betekenis heeft die beleefbaar is - al is het maar een beetje geluk of wat vrede, mogelijk opeens wat meer zon, dan kan die betekenis en niet het geheel van de voorstellingen die wij er aan plegen te verbinden, bepalend zijn voor ons beleven en alle voor ons bestaand gebeuren.

Iemand heeft eens gezegd: ga nooit met een pessimist op vakantie, want dan vallen zelfs de leukste dingen uiteindelijk steeds weer in het water. Behalve misschien wanneer het de pessimist was. Dat zou volgens velen pas echt leuk zijn. Maar zo iets gebeurt helaas zelden en zo een enkel ogenblik is bovendien meestal niet in staat je vakantievreugde voor je te redden.

Degene die dit stelde heeft niet geheel ongelijk: wanneer je van het leven alleen maar spanningen en slechte dingen verwacht help je die dingen ook, om waar te worden:

Je stelt je in op een bepaalde waarde en helpt zo vanuit de kosmos rond je voor jezelf en mogelijk zelfs voor anderen juist die dingen tot stand te brengen die anders vermeden zouden kunnen worden.

Ben je een optimist, dan is het minder gevaarlijk. Zeker, je droomt dromen die niet geheel waar kunnen worden, maar diep in jezelf besef je dit wel. Soms droom je zo grote dromen dat je de betrekkelijkheid daarvan vergeet. Dan komen de ontgoochelingen.

Maar zolang je dromen klein genoeg blijven om zelf te weten hoe zij al dan niet in de werkelijkheid kunnen passen trek je door je hoop en verwachtingen wel degelijk ook uit de kosmos krachten naar je toe. Zolang je dromen maar dicht genoeg bij jou en je werkelijkheid blijven om ze te kunnen overzien zul je bemerken, dat veel van hetgeen je droomde nog eens uit komt ook.

U kent het verhaal wel van de mens die intens geloofde dat er het volgende ogenblik zon door de wolken zou komen. Zijn geloof deed inderdaad de wolken opzij schuiven. Eerst toen deze mens meende dat het nu zonnig zou blijven schoven de wolken terug voor de zon.

Zoals alleen de intense gedachte dat een bepaalde bloem zich nu zal gaan ontplooiën vaak voldoende is om vóór de tijd, in enkele uren of mogelijk dagen, dit feit waar te maken.

Indien u dit als waar aan kunt nemen betekent dit, dat je ook voor je medemensen op deze wijze het gebeuren kunt helpen beïnvloeden. Maar nogmaals: zolang je te hoog grijpt of te weinig verwacht valt een dergelijke streven zeker in het water.

Wanneer je een andere autoriteit erkent die het alles dan maar voor jou moet weten en bedisselend je dan maar eens moet zeggen hoe je precies moet leven, kan ik u garanderen dat elke eigen bestreving door u steeds weer in het water terecht zal komen.

Maar wanneer je uit elke bestreving iets leert omtrent jezelf en dan in jezelf - al speel je nog met droombeelden omdat je een mens bent - zo kun je uit dit innerlijk denken en beleven toch steeds weer de kracht puren die je nodig hebt.

Dan kun je bruggen bouwen over ravijnen die men onoverbrugbaar acht, kun je lopen over het water en ongeschonden door het heetste vuur gaan omdat de kracht die in je leeft kosmisch is en alle dingen omvat en zelfs beheerst, zolang je je dit maar kunt voorstellen.

Mogelijk is dit geheel een pleidooi dat u maar beperkt op prijs kunt stellen. Toch wil ik u nogmaals zeggen:

Wees je als mens bewust dat alles wat rationeel en logisch is een werktuig is in je wereld. In jezelf werkt die logica, die rationaliteit niet meer. Speel desnoods met dromen, maar ga niet te ver weg vaneen werkelijkheid die je ook als mens kunt beleven en aanvaarden.

Leef met krachten zoals jij je die voorstelt, ook al besef je dat dezen zo waarschijnlijk niet kunnen bestaan en de wereld dit dwaas noemt. Zolang zij voor jou een betekenis hebben, in jezelf, zijn zij niets anders dan een brandpunt waardoor voor jou de eeuwige al omgevende kracht je kan benaderen, zich ook door jou bewust beleefd kan uiten en dat je zo in ieder geval bereikt dat je droom van een steeds groeiend en hoger bewustzijn niet in het water valt.

Ik heb het gevoel dat u ons een enorme riem onder het hart hebt gestoken....

x

- Indien u dit zo voorstelt en u krijgt het mogelijk daardoor benauwd kunt u altijd de gesp nog wat lossen maken. Neen hoor. Ik heb alleen geprobeerd u duidelijk te maken waarom wij zo vaak denken te falen.

Ik wilde u konfronteren met een deel van een werkelijkheid die ik persoonlijk eens heb ervaren, zij het op een wat andere wijze dan u dit waarschijnlijk zult doen. Ik meende echter dat voor de gevoelens en reacties zoveel overeenkomsten bestaan tussen mensen en zelfs vele geesten, dat u mogelijk uit mijn reacties iets hebt kunnen leren.

x Wat u zegt kan opgaan voor reële mensen. Maar er zijn mensen die als pessimist geboren zijn, die erg gekompliceerd in elkaar zitten ...Hoe kunnen die dan anders denken dan zij nu doen?

- U begint te zeggen: een pessimist. Dus iemand die steeds het slechtste verwacht. Indien een pessimist nu bemerkt hoe vaak zijn ergste verwachtingen niet waar worden, zou hij zich daarover moeten en kunnen verheugen.

Ik geef toe, dat deze wijze van denken en reageren een soort gewoonte kan worden. Maar wanneer je steeds weer je verheugt wanneer het toch iets beter loopt dan verwacht vindt je langs deze weg eveneens toegang tot de innerlijke kracht.

U spreekt over pessimisten als bijzonder complexe mensen. Ik moet u tot mijn spijt hier teleurstellen. Bijna alle mensen zijn psychisch al even complex, ofschoon mogelijk op een andere wijze. Trouwers, de eenvoudigen van harte zijn op een zo grote uitzondering dat Jezus terecht kon zeggen, dat hen het koninkrijk der hemelen is. Wat deze mensen hebben de aarde niet meer nodig.

Denk niet, dat u complexer bent dan anderen of dat een pessimist complexer zou zijn dan de meesten onder u. Realiseer u dat elke mens innerlijk verward pleegt te zijn, denkbeelden in zich koestert die strijdig zijn. De mens verwerkt delen van zijn leven niet voldoende en bouwt hierdoor droombeelden op die nooit waar kunnen zijn omdat hij/ zij daarin wegvluicht, bouwt zich ook angsten op omtrent vele dingen ofschoon men wel beseft dat het beter ware anders te doen.

Let wel: dit geldt voor elke mens, niet alleen voor uitzonderingen of pessimisten. E al die mensen moeten toch leven in de menselijke werkelijkheid, met de feiten zover zij die kunnen erkennen en ervaren. Dat zult u met mij eens zijn.

Wanneer men steeds weer de werkelijkheid met al haar goede kanten - die er wel degelijk altijd te vinden zijn. - stelt tegenover de duistere droombeelden die men zo koestert, beseft men dat er in de wereld nog enig licht is en kan men gaan werken om dit licht sterker te maken.

O, ik weet het. Een pessimist is iemand die de honderduizend wint en dan onmiddellijk in tranen uitbarst met de kreet: mijn god, hoeveel belasting zal ik daar niet van moeten gaan betalen.

Maar je kunt natuurlijk er ook aan denken dat je nog iets vast houdt en op jezelf verteouwen. Doe je dit, dan ben je op de goede weg. Probeer niet, opeens jezelf geheel te veranderen. Trouwers, zo uitsluitend positief zijn de meeste mensen nu ook weer niet.

Beseft dat de mensen die naar buiten zo positief overkomen, meestal zich zo tonen juist omdat zij innerlijk onzeker zijn. Neem jezelf zoals je bent, neem de wereld zo als zij is, niet zoals zij volgens jou zou moeten zijn. Dan behoort je op een gegeven ogenblik ook tot de mensen die ondanks alles de innerlijke rust vinden.

Steeds weer zijn er op aarde mensen, die iets van de kosmische kracht in zich beleven. En dat komt alleen maar, omdat zij zich ook steeds bewust blijven van al het goede, ook al ontkennen zij het kwaad niet.

Deze mensen vinden ook steeds weer belevingen, feiten, waardoor zij ondanks alle toestanden in hun wereld zij even weer in zich en in het licht kunnen geloven. En daardoor - al beseffen zij dit meestal niet eens - veranderen zij niet alleen zelf, maar ook veranderen zij iets in de mogelijkheden van hun wereld.

Daaru, naar ik aanneem, niets meer te zeggen hebt wordt het tijd mijn aandeel in deze bijeenkomst te gaan beëindigen. Ik hoop, dat uw weekeinde niet in het water zal vallen - wat niet waarschijnlijk lijkt. - en wens u allen verder een goede en gezegende avond toe.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

(vraag van het bestuur plus antwoord.)

Van bestuurderlijke zaken naar esoterie. Het lijkt een hele sprong en toch is er samenhang. Want esoterie is niet veel meer dan een uitvinden van je eigen samenhangen, zodat je bewust het bestuur over je eigen aangelegenheden zo goed mogelijk kunt voeren.

Dit is overigens waar ook al blijft esoterie voor vele mensen een methode om in een soort persoonlijke werkelijkheid weg te vluchten daar de menselijke werkelijkheid niet beantwoordt aan hun wensen. Men zegt wel dat dit de basis is van alle esoterie en godsdienst, maar dat is lang niet altijd juist en behoort ook niet juist te zijn.

Zoudt u mij vragen wat ik denk van esoterie zo zou mijn eerste reactie zijn dat ik niet kan begrijpen waarom en esoterie altijd weer voorstelt als een afzonderlijk deel van het bestaan.

Ik dacht dat esoterie een zo belangrijk deel van het werkelijke bestaan vormt dat je het je niet eens kunt permitteren om er geheel niets aan te doen wanneer je mens wilt blijven.

Hoe kan een mens die niet probeert zichzelf te kennen ooit iets van belang bereiken in zijn leven? Zo iemand kan alleen instinctief doordrammen in een richting waarvan hij de waarde en betekenis zelf niet kunnen overzien en de betekenis voor zich en anderen niet eens kunnen bepalen.

Bereiken dergelijke mensen ondanks alles toch nog eens iets dan kloppen zij zich op de borst, zeggende dat zij selfmade men zijn en beseffen niet eens, wat hun "sukses" aan anderen heeft gekost.

Volgens mij maar een stomme wijze om op aarde te leven, want de lading die je dan later te verwerken krijgt is zoveel te groter. Je hebt volgens mij je innerlijk en enig besef daaromtrent als mens gewoon nodig. Je kunt niet werkelijk als mens leven, voelen en denken wanneer dit innerlijk niet een woordje mee kan spreken. Zonder dit besef je niet eens wat er in feite aan de gang is.

Ken je je innerlijk niet, ken je jezelf niet voldoende, dan zul je op aarde steeds weer overspoeld worden door allerhande emoties waar je in feite geen raad mee weet.

U kent wel voorbeelden, zoals mensen die l.d.v.d. hebben en doen, alsof de gehele wereld moet ondergaan omdat een illusie ineen is gestort. Zij doen wel zo, maar vragen zich niet af: wat voel ik en waarom beleef ik dit nu juist zo en niet anders?

Zouden deze mensen zich het waarom eens nagaan zonder iemand te beschuldigen - zelfs zichzelf niet - zouden zij er misschien achter

mannen komen wat er gaande is. Of het alleen misschien een gekrenkt gevoel van eigenwaarde is, of men mogelijk bezig is geweest met een voorstelling die niet werkelijk bestond.

Dit laatste komt erg veel voor hoor, vooral bij z.g. prille liefde. Prille liefde is een vorm van liefde die attractie vertaalt in een tot persoonlijk centrum worden in andermans universum.

Aangezien dit zelden geheel gelukt explodeert een dergelijke liefde gemeenlijk danwel wordt zij tot een gewoonte zonder werkelijke inhoud. Gemeenlijk ontstaat liefde eerst werkelijk, wanneer men de ander ervaart als aanvulling zonder er geheel aan gebonden te zijn of geheel aan zich te binden. Zonder deze vrijheid wordt liefde een keten en is zij in haar uitwerking eerlijk gemeen dan hoog.

Alle gevoelens, hartstocht, haat, zelfs zaken als het z.g. jingoïsme - een brallen - komt alleen maar voort uit een gebrek aan besef van de werkelijkheid, waar men toch deel van uitmaakt.

Het zal u duidelijk zijn: een mens die met zijn illusies leeft leeft altijd verkeerd. Je kunt je illusies langere tijd in stand houden wanneer een ander voor de emotionele en andere kosten er van opdraait, maar wanneer dit niet meer het geval is, blijkt de illusie snel te sterven.

Wanneer je echter de werkelijkheid kent, zo blijven gevoelens nog wel aanwezig, maar zij beheersen je niet langer. Zij kunnen bewust gebruikt, gestuurd, gericht worden.

Energien die anders versijpelen of voeren tot de meest waanzinnige acties worden nu opeens tot stummers van vermogen. Dan kan alle kracht gericht worden gebruikt en ontladen. Denk aan het werpen van een bal: een goede werper weet precies wat hij doet, beheerst zijn spierstelsel, kent de bal en raakt op grotere afstand nog een vlak van enkele voerkante centimeters.

Iemand die deze beheersing niet bezit en alleen maar werpt zonder meer kan wel veronderstellen, dat hij bewust naar een bepaald doelt gooit, maar zal gemeenlijk later de rekening moeten betalen voor gebroken ruiten die in een geheel andere richting bestonden dan het doel.

Bij ons is het ongeveer zo: Esoterie behoort bij het leven. Je moet eerst weten wie en wat je bent, wat je kunt, voor je werkelijk met jezelf en je mogelijkheden iets geheel gewild en bewust kunt bereiken.

Er zijn natuurlijk heel wat mensen die zeggen dat dit wel een zeer geestelijk proces is en dus een bepaalde achtergrond en instelling vereisen. Ik weet zo net nog niet of dit waar is:

Ik heb iemand gekend die begon als handelaar in kattezand en eindigde als petroleummagnaat. En dit is echt gebeurd in uw eigen land - u kunt het desnoods nog nagaan zelfs.

Deze mens heeft nooit bewust aan esoterie gedaan. Maar wel was deze mens zich in zich, terwijl hij nog met zijn eenvoudigste bezigheden bestond, in zich bezig een juist beeld te verkrijgen van zijn eigen sterke kanten en zijn zwakke punten. Daarna besloot hij "iemand te worden" en begon alles waarin hij zwak was steeds weer te vermijden. Hij kon zich zo steeds sterker opstellen, beschikte steeds weer over meer mogelijkheden dan men van hem verwachtte en maakte zo op anderen ook steeds meer indruk.

Hierdoor kreeg hij een baan die ver boven het normale peil van zijn ontwikkeling heette te liggen. Hij slaagde ook hier in een steeds verder vooruitgaan door alleen beslissingen te nemen op die punten die hij voldoende kon overzien en de rest aan anderen over te laten.

Kortom, door zichzelf te kennen was hij steeds weer in staat beslissingen en verantwoordelijkheden die niet pasten bij zijn aard en mogelijkheden aan anderen over te laten inclusief de verantwoordelijkheden. Zo heeft de man het heel ver gebracht.

Of dat esoterie is? Voor mij wel. Want wat is het werkelijke verschil tussen een gekoncentreerd, desnoods mediterend zoeken in je zelf naar onbekende waarden en een bewust of onbewust steeds wees in jezelf duiken om na te gaan wat je kunt en niet, wat je goede en wat je zwakke of verkeerde kanten zijn?

Het proces komt op het zelfde neer, al heeft de man in kwestie het niet voornamelijk op een hoger geestelijk niveau gezocht. Buitenstaanders hebben het altijd vreemd gevonden dat deze man toen hij eenmaal voldoende bereikt had om wat tot rust te komen ook steeds meer geïnteresseerd, ja bevangen werd door meer geestelijke zaken. De man werd maçon en heeft volgens mij ook geestelijk een zeer behoorlijk leven gevoerd.

Mogelijk vindt u "geestelijk werken" mooier. Maar wanneer je op je krent gaat zitten en je alleen maar bezig houdt met het ontdekken van geestelijke zaken in jezelf zonder er ooit iets mee te doen kom je volgens mij ook geen stap verder.

Esoterie heeft pas werkelijke betekenis wanneer zij ook naar buitentoe kenbaar wordt. Dat is mijn stelling. Mogelijk denkt u er anders over, maar dat hindert niet.

Overitens, indien er iets is in uw samenleving dat als gevaarlijk en zelfs destructief omschreven kan worden is het wel dat gevoel dat je alles toch beter weet dan een ander.

Hebt u dat gevoel wel eens? Degenen die nu opeens oh zeggen zijn ten minste nog eerlijk. Maar degenen die neen roept moet ik bekennen dat ik daar geen steek van geloof.

Zelfs wanneer je het probeert te vermijden komt het soms nog in je op. Denk er dan nog eens overna en je zult beseffen dat je mogelijk wel beter weet wat jij zoudt doen of zoudt moeten doen, maar dat je dit voor een ander nooit met zekerheid kunt weten omdat je nu eenmaal nooit geheel kunt weten hoe die ander in elkaar zit.

Esoterie gaat uit van jezelf en houdt zich bezig met je innerlijke wezen met al zijn beginselen, al zijn psychische en mentale aspecten. Maar voor u alles hieraan wilt gaan opofferen moet ik u wel een wijze spreuk herhalen: zorg goed voor je dondertje, want je zieltje zit er in."

Deze spreuk schijnt oorspronkelijk van de een of andere patat boer te stammen, maar dat maakt het geheel niet minder juist, niet minder kosmisch in zijn betekenis. Maar wanneer u dit te volks is kunt u altijd nog terugvallen op het "mens sana in corpore sana."

In ieder geval blijkt uit beide spreuken overduidelijk, dat het geheel van je wezen van belang is voor bewustwording, dat je niet b.v. kunt zeggen lichamelijk het een te zijn en geestelijk het andere na te streven.

Wanneer je dus wilt weten wat je waarlijk bent zul je ook je uiterlijkheden mede moeten beschouwen. Ken je buitenkant en je uiterlijke mogelijkheden. Dezen samenvoegende met hetgeen je erkent in en omtrent je innerlijk kun je dan komen tot de juiste manier van bestaan.

Velen zouden nu willen weten, wat de juiste vorm van bestaan dan wel is. Ik kan dit niet voor u weergeven, want een ieder is anders en ontwikkelt zich anders.

Algemeen kun je stellen: de juiste vorm van bestaan is zo leven, dat jevrede kunt hebben met jezelf zonder jezelf als vijand van de wereld of een deel daarvan te gevoelen.

Ik meen dat je dan door alles wat je beseft, beleeft en alles wat die wereld voor je betekent innerlijk rijker wordt. Ik ken vele stellingen die dit in feite niet geheel onderschrijven, zoals de mensen die stellen, dat de mens een ruw blok steen is, waar het daarin verborgen beeld nog uit moet komen. Ik denk dan altijd maar: in enkele gevallen kun je daar gelijk in hebben, maar er zijn er ook heel wat waaraan aardig wat geplamuurd moet worden; want zonder een extra verbinding is er geen klaarblijkelijke eenheid en zijn alle samenhangen zoek.

Wanneer u mijn mening hierover wilt weten: ik meen dat vooral dit aanvullen van tekorten voornamelijk meer neer komt op uiterlijke zaken, op je contacten met de mensen, je leven in de wereld en de wijze, waarop je die wereld zo ervaart.

Dit zijn de aanvullingen die je nodig hebt om tot eenheid met jezelf te komen. En eerst dan kan hetgeen er innerlijk schuilt langzaam maar zeker vanuit je wezen zijn vorm kenbaar verkrijgen.

U hebt het goed in de gaten: Ik ben geen esotericus, maar ook geen exotericus. Ik kijk naar het geheel. Trouwens, ik ben nooit een ericus geweest behalve vroeger. Toen was ik een cholericus. Dus iemand met een woede die niet zonder lieriék is. Want de cholericus is iekmand, die vooral wanneer hij met onverwachte hinderpalen wordt gekonfronteerd, op zijn wijze veel bijdraagt aan vernieuwingen in het taalgebruik.

Vergeef mij, wanneer ik door mijn wijze van babbelen het werk van degenen die dit in schrift vast moeten leggen moeilijk maakt. Maar ik zie niet in waarom ik in schrijftaal moet spreken wanneer ik een contact zoek met anderen dat op begrip gebaseerd moet zijn.

Zeker zijn er sprekers en ambtenaren die alles heel mooi in vaste regeltjes weten uit te drukken. Maar wanneer je op de uitstraling let valt het tegen. Ik ken bepaalde gevallen waarbij ondanks alle bewondering voor het taalgebruik de uitstraling mij zodanig ambtelijk beroert dat ik er beroerd van wordt.

Vandaar mij wat eigenzinnige stijl. Toch moet ik proberen de hoofdzaken in enkele regels vast te leggen, dus vooruit maar.

De mens is in zijn innerlijke en uiterlijke zaken een tijdelijke eenheid. Alleen wanneer hij als tijdelijke eenheid geheel functioneert op harmonische wijze kan hij datgene wat hij kosmisch is in zich beseffen en vanuit zich waarmaken.

Wanneer je te veel naar binnen kijkt vergeet je vaak dat wat in je is zijn ware betekenis ontleent aan de betekenis die het krijgt in de wereld buiten je.

Er zijn ook nog mensen die stellen "wij moeten het denken stilzetten." Op het ogenblik dat je het denken staakt gooi je het meest kostbare werktuig dat de mens in de stof bezit weg: het vermogen om in voorjezelf bevattelijke beelden je een voorstelling van de wereld te vormen waarin je steeds weer kunt refereren.

Een beleving die niet op een dergelijke wijze in je bewustzijn kenbaar is weer te geven is t.a.v. je stoffelijke leven praktisch waardeloos en kan voor je bewustwording soms wel enige geestelijke betekenis gewinnen, maar nooit een evenwichtige en alomvattende uitbreiding van besef met zich brengen.

Daar echter waar ik tot een beleving kom die ik voor mijzelf kan uitdrukken in denkbeelden en gevoelens heb ik een bron aangeboord die mijn harmonie vergroot en het mogelijk maakt deze ook naar buiten toe te uiten.

Wat m.i. alles heel netjes is uitgedrukt. Ik kan het heus wel netjes en vormelijk zeggen, ik vindt het alleen niet leuk. Maar misschien moet ook het volgende nog even netjes:

Wanneer je gelooft is dit niet veel meer dan een voorstelling die je jemaakt van een mogelijke werkelijkheid zonder dat je weet of die werkelijkheid zo of geheel bestaat.

Toch is het beter te geloven en je tenminste van iets van een grotere werkelijkheid bewust te blijven dan alles zonder meer te ontkennen en zo jezelf ook de mogelijkheid te ontnemen van de werkelijke waarheid omtrent eigen wezen ooit bewust te worden.

En nu wij toch bezig zijn kan er nog iets meer bij: De grootste esoterische bewustwording die ik mij voor kan stellen is een innerlijk besef dat zodanig vertaald kan worden in een benadering van de wereld dat deze wereld het besef vergroot en het besef de wereld voor jou meer harmonieus maakt.

Zo, dat was het gelukkig. Nu weet u, waar ik vóórben. Er zijn overigens nogal wat mensen die op een vreemde manier ergens voor plegen te zijn. Er zijn er heel wat die steeds weer roepen: wij zijn vóór vrede op aarde.

O, ik ben daar ook voor hoor. Ik heb zelfs in mensen van goeden wille werkelijk een welbehagen en dat zonder dat ik nu precies een engel ben. Maar dat neemt niet weg dat ik mij toch wel eens afvraag wat dat dan werkelijk is: vrede op aarde.

Kan vrede iets zijn wat bestaat zonder dat er een evenwicht bereikt is? Bij voorbeeld: Er zijn machten die beweren dat zij het enig goede systeem bezitten. Of dit nu sociaal, economisch op religieus moet worden gezien kun je verder buiten beschouwing laten.

Trouwens, voor mij is het werkelijke verschil tussen op en omda er een van geloofartikelen. Maar denk je werkelijk, dat je die mensen zonder meer hun gang kunt laten gaan om vooral maar de vrede te bewaren?

Weet u, wat die anderen dan doen? Zij villen je, slachten je uit en gebruiken je huid als vloermat. Ben je volgens innerlijke overtuiging tot een dergelijke lot geroepen dan zul je zo iets mogelijk nog prettig vinden ook.

Maar aan de andere kant zijn er te weinig mensen die zich geroepen voelen om andermans vloermat te zijn. En daar beginnen de moeilijkheden. Want vrede kan voor jou alleen maar werkelijk bestaan zolang je ook jezelf kunt zijn.

Dan is het voor mij vooral de grote kunst om een innerlijke vrede te vinden waardoor je jezelf kunt blijven ongeacht alle uiterlijke omstandigheden. Die vrede zul je dan buiten je tot uitdrukking brengen door het aanvaarden van de ander zoals deze is zonder overigens ooit een overheerst worden door hem te aanvaarden.

Mooi? Ik zou nog heel wat meer op dit punt kunnen zeggen maar wil daarmee niet al te ver gaan. Uw wereld voert je toch al tot heel eigenaardige konklusies, zoals "een paus is kennelijk iemand die een moordaanslag beantwoordt met de zegen." Wat op zijn minst genomen actueel mag heten.

Of wat denkt u hiervan? De waarheid Gods is, dat zij die gods waarheid verkondigen haar niet kennen. U wilt meer horen? Goed. Het innerlijke licht is iets wat de meeste mensen voor zich uitschakelen door alleen maar te denken aan de duisternis buiten.

Misschien kun je het ook omdraaien en zeggen en zeggen: alleen hij die zijn innerlijk licht in de wereld uitstraalt ziet die wereld steeds lichtender worden.

Wie gelooft in de vrede moet bereid zijn zichzelf te verdedigen zonder ooit een ander te haten, te verachten of aan te vallen.

En daar u zo belangstellend blijft luisteren: hier is er nog een die ik zelf erg goed vindt: Weet u wat het verschil is tussen regeren en de regering? Niet? Een regering kleeft aan haar zetels, regeren kun je echter alleen doen wanneer je ook werkelijk instaat voor al wat je zegt.

Wat ook esoterisch vertaald kan worden en dan luidt: het is gemakkelijk de hoogste waarheid te verkondigen en soms een deel daarvan te beleven. Maar je eigen waarde en bewustzijn verhogen kan alleen wanneer je steeds en zonder aarzeling bij voortdurend instaat voor al hetgeen je innerlijk weet te zijn.

Werd er ergens gebeld? Neen? Ik dacht het even. Dan maar weer een volgende: De wereldspreekt voortdurend van discriminatie. Maar dat is geen praktijk, maar alleen eenmode die het voor doet komen dat degene met de grootste bek ook het grootste gelijk heeft.

Werkelijke discriminatie bestaat eerst op het ogenblik dat mens beseft dat men een ander ten onrechte rechten ontzegt of onwaardig behandelt. Waar dit niet beseft wordt is geen sprake van een werkelijke discriminatie, maar van domheid of misverstand.

Misverstanden niet op te helderen maar tot discriminatie te verklaren maakt de reeks misverstanden zoveel groter, dat bewuste en werkelijke discriminatie in de plaats gaat treden van het wanbegrip t.a.v. anderen.

Een nadenkertje missohien, maar het is toch wel goed er eens over na te denken. Want het gaat degenen die zich gediscrimineerd menen vaak net zo als ons wanneer wij in ons innerlijk kijken: wij zijn bezig " onze geestelijke waarden" te verdedigen. En wanneer wij dan eens goed kijken wat wij zo hardnekkig willen verdedigen blijkt, dat het geen werkelijke delen van ons innerlijk zijn, maar eerder opvattingen waarvan wij menen dat zij goed voor ons zijn maar die voor anderen wel eens geheel anders zouden kunnen uitwerken. Waarbij je bovendien jezelf voor gek kunt zetten, zoals die beweging in Nederland die uit kuisheidsoverwegingen een wet nastreefde waardoor alle koeien die vanaf de openbare weg zichtbaar waren verplicht een soort koeien b.h. zouden moeten dragen. Een soort bond van overjarige gefrustreerde melkmullers dus. Mensen die zich bovendien kennelijk schaamden voor hun afkomst en voorouders. Want Adam en Eva ..... Nu ja, u begrijpt me.

Of dit ook esoterisch wat betekent? Nu ja, wij zijn vaak geneigd aan anderen in naam van geestelijke waarden aan anderen normen en levensgewoonten op te leggen, dit in naam van een geestelijk goed dat wijzelve niet bezitten omdat een geestelijk besef er ons toe zou moeten brengen de natuur te aanvaarden zoals zij is en dan onze eigen natuur zover bewust te kennen en te beheersen dat zij gaat beantwoorden aan onze innerlijke waarden zoals wij die beseffen.

En als raad: verhef niet anderen of hun booschap tot God wanneer u zelf niet in staat bent, ook maar een stap tot de eeuwige werkelijkheid te naderen.

Maar laat mij geen zending bedrijven. Want u weet het: een zending is iemand waarvan men aanneemt dat hij de Heer blijft verheerlijken tot hij een item is geworden op het menu van een kannibaal. Dus ik stop maar.

Goeden avond.

(tweede deel bekort, het geheel enigszins geredigeerd.)

d.d. 14 mei 1982